

Un altre escenari és possible

Jordi Martí Fabra, ?periodista d'Enderrock, 440Clàssica i Sons de la Mediterrània i col·laborador als programes de Ràdio 4 Tradicionàrius i Club Trébol, reflexiona sobre la sèrie de cròniques musicals 'Otros escenarios posibles' de Nando Cruz

Joan Garriga | Xavier Mercadé

El primer dilluns de l'any, mala notícia. S'ha acabat la sèrie de cròniques "Altres escenaris possibles", a *El Periódico*, des d'on el periodista **Nando Cruz** ens parlava cada set dies d'actuacions i trobades musicals que tenien lloc a l'àrea metropolitana de Barcelona lluny de promocions trillades i grans aparadors mediàtics. Segons explica el mateix periodista via Twitter, s'han publicat 221 reportatges al llarg d'una mica menys de cinc anys. En tot aquest temps, només han repetit presència dos espais -l'Estraperlo de Badalona i l'Ateneu 9Barris- i dos artistes -**Joan Garriga** i **El Sobrino del Diablo**-. Entre les cròniques previstes que s'han quedat per fer, la de l'animada rua de Carnaval que cada any -menys aquest- recorre la carretera de Sants, amb imponents comparses, majoritàriament bolivianes, de classe treballadora, que assagen tot l'any per lluir-se a l'espai públic.

Hoy ya no habrá reportaje de los #OtrosEscenariosPosibles
Debo comunicar con gran pena y dolor de mi coração que la sección ha pasado a mejor vida.
(HILO)

? Nando Cruz (@nandocruz32) January 3, 2021

La reacció immediata a la xarxa per part de músics, lectors i entitats organitzadores de saraus de

tota mena mostra a les clares l'absoluta necessitat i vigència d'aquesta sèrie periodística, autènticament popular, on el més important no ha sigut, ni de bon tros, el virtuosisme de tal intèrpret o el poder vocal de tal cantant, sinó el context. El rerefons social d'un concert, les comunitats que es mouen al ritme d'un so marginal, les vivències vinculades a una cançó, el caliu de la distància curta, els avantatges del treball i la cultura cooperativa, les claus per entendre els estils desclassats i allunyats de l'acadèmia, allunyats dels grans temples de la cultura i allunyats dels horaris convencionals...

Es tanca una finestra i el periodisme, particularment el cultural, continua perdut en el seu laberint. Altres han lamentat la desaparició de mitjans 'històrics', 'de referència' i 'prescriptors'. Però jo, que estic francament fart de patums entotsolades i melics del món que es tenen pel darrer periodista sobre la faç de la terra, lamento profundament la desaparició d'una secció com "Altres escenaris possibles". Una secció valenta, amb vocació de servei públic i sense gaires contraprestacions comercials, que ens posa als periodistes davant d'una realitat incòmoda i eterna. A qui servim? Per a qui escrivim?

Obrir altres escenaris. Fer possible l'impossible. Desplaçar el centre. Establir jerarquies segons els mèrits i no segons les conveniències. Sembla la idea d'un desfasat escamot trotsko, però de fet és que el que ha buscat el bon periodisme de sempre. La sèrie de **Nando Cruz** ha buscat sons pels mateixos carrers per on **Josep Maria Huertas** i els huertamaros buscaven històries de lluita veïnal. Trepitjant més el carrer i menys els despatxos. Això és nedar contracorrent, perquè per desgràcia, la comoditat i els diners empenyen en la direcció oposada. Avui rebem massa notes de premsa que ens diuen el que hem de dir i no gratem prou ni ens aturem a pensar què volem explicar. I cal mantenir-se ben despert per no acabar escrivint a favor dels poderosos. Opinar menys i explicar més el que passa si aixequem el cul de la cadira i mirem. La secció setmanal "Altres escenaris possibles" ens ha demostrat que és possible. Nedant contracorrent ens fem forts.